

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudců JUDr. Veroniky Burianové a Mgr. Lukáše Pišvejce ve věci

žalobců:

- a) **J. S.**
bytem P.
- b) **M. S.**
bytem P.
oba zastoupeni advokátem Mgr. Pavlem Černým
sídlem Údolní 33, 602 00 Brno

proti
žalovanému:

Krajský úřad Plzeňského kraje
sídlem Škroupova 18, 306 13 Plzeň

za účasti osob
zúčastněných na řízení:

1. L. L.
bytem P.

2. T. B.
bytem P.

3. Česká telekomunikační infrastruktura a. s.
IČ 04084063, sídlem Olšanská 2681/6, 130 00 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 1. 2. 2019, č. j. PK-RR/26/19, a ze dne 13. 3. 2019, č. j. PK-RR/335/19,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 2. 2019, č. j. PK-RR/26/19, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Rozhodnutí Městského úřadu Přeštice, odboru výstavby a územního plánování, ze dne 10. 7. 2018, č. j. PR-OVÚP-MUM/17617/2018, se zrušuje.
- III. Rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 3. 2019, č. j. PK-RR/335/19, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- IV. Rozhodnutí Městského úřadu Přeštice, odboru výstavby a územního plánování, ze dne 4. 12. 2018, č. j. PR-OVÚP-MUM/31528/2018, se zrušuje.
- V. Žalovaný je povinen zaplatit žalobcům náklady řízení ve výši 33 094 Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobců Mgr. Pavla Černého, advokáta.
- VI. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobci se podanou žalobou domáhali zrušení shora uvedených rozhodnutí žalovaného, kterými byla podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „*správní řád*“) zamítnuta jejich odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Přeštice, odboru výstavby a územního plánování, ze dne 10. 7. 2018, č. j. PR-OVÚP-MUM/17617/2018, a ze dne 4. 12. 2018, č. j. PR-OVÚP-MUM/31528/2018, jimiž bylo podle § 129 odst. 3 zákona č. 183/2006 Sb. ve znění do 31. 12. 2017 (dále jen „*stavební zákon*“) rozhodnuto, jednak že stavbu „Úprava oplocení pozemku x a x“ na pozemcích parc. č. x, x v katastrálním území x nelze dodatečně povolit a dále bylo nařízeno odstranění stavby „dvou ocelových pilířů, které mají být součástí nového oplocení“ na pozemcích dle KN parc. č. x, x vše v katastrálním území x.

II.

Žaloba

2. V podané žalobě žalobci v první okruhu žalobních námitek namítli, že jediným důvodem napadených rozhodnutí byl tvrzený rozpor s regulativem obsaženým v územním plánu x, který však byl v relevantní části zpětně ke dni 8. 3. 2016 zrušen rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 28. 2. 2019, č. j. 59 A 14/2018-142. Žalobci přitom odkázali na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 9. 2016, č. j. 5 As 194/2014-36, a rozsudek téhož soudu ze dne 21. 6. 2017, č. j. 3 As 157/2016-63. Žalobci dodali, že předmětné oplocení ani v rozporu s územním plánem nebylo, protože oplocení neslouží k ohrazení rodinného domu žalobců, ale k ohrazení neveřejné účelové komunikace, proto

šlo o zařízení související s touto neveřejnou účelovou komunikací.

3. V druhém okruhu žalobních námitek žalobci uvedli, že na pozemcích specifikovaných ve výrocích napadených rozhodnutí se nachází jen jeden sloupek, přičemž druhý sloupek se nachází na pozemku parc. č. x v k. ú. x, kde územní plán stavbu sloupku umožňoval. Tento druhý sloupek sloužil k ukotvení brány, ale i k uchycení konstrukce oplocení na pozemku parc. č. x. Stavba druhého sloupku proto měla být povolena, protože šlo o součást oplocení pozemku parc. č. x. Žalobci rozporovali závěr správních orgánů, že se druhý sloupek nachází mimo pozemek parc. č. x, protože není opřen o relevantní důkazy (neodborný náčrt policie a nepřipadný odkaz na výkres C2). Žalobci zdůraznili, že při místním šetření neuvedli, že by se druhý sloupek nacházel mimo pozemek parc. č. x a že na to upozornili správní orgány ihned, jakmile si to uvědomili. Zmatečnost napadených rozhodnutí žalobci spatřovali ve vymezení předmětu řízení, když na pozemku parc. č. x se žádný pilíř nenachází.
4. Žalobci v třetím okruhu žalobních námitek poukázali na to, že pilíře měly sloužit jak k uchycení brány, tak i k uchycení příčníků oplocení, proto nelze bránit výstavbě pilířů, ale maximálně umístění brány na pilíře. Žalobci dodali, že novela stavebního zákona s účinností od 1. 1. 2018 vyňala mj. i pilíře oplocení do výšky 2 m, a shrnuli, že stavba pilířů nevyžadovala stavební povolení a nebyl tak důvod k rozhodnutí o odstranění stavby.
5. V posledním, čtvrtém, okruhu žalobních námitek žalobci uvedli, že řízení předcházející vydání napadených rozhodnutí bylo stíženo procesní vadou, když správní orgány přes žádost žalobců nepřerušily vedená řízení do rozhodnutí správního soudu o žalobě žalobců na zrušení části územního plánu. Žalobci přitom odkázali na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 12. 2015, čj. 3 As 35/2015-32.
6. Žalobci žádali, aby soud obě napadená rozhodnutí včetně rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušil a věci vrátil žalovanému k dalším řízením.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

7. Ve vyjádření k podané žalobě žalovaný zdůraznil, že nesoulad s územním plánem x nebyl jediným ani hlavním důvodem napadených rozhodnutí, nýbrž skutečnost, že žalobci jako stavebníci ve správním řízení neprokázali, že lze stavbu dodatečně povolit. Žalovaný dodal, že rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 28. 2. 2019, sp. zn. 59 A 14/2018, nebyl v době vydání prvostupňových ani napadených rozhodnutí pravomocný, nemohl tedy správní orgány zavazovat.
8. Žalovaný doplnil, že předmět řízení o dodatečném povolení stavby vymezili ve své žádosti žalobci a že vrata jako součást oplocení nelze podřadit pod § 79 odst. 2 písm. f) stavebního zákona účinného od 1. 1. 2018 vzhledem k tomu, že sousedí s veřejně přístupnou pozemní komunikací na pozemku parc. č. x. Žalovaný setrval na stanovisku, že správní žaloba žalobců projednávaná zdejší soudem pod sp. zn. 59 A 14/2018 nebyla důvodem pro přerušování řízení.
9. Žalovaný žádal, aby zdejší soud žalobu žalobců jako nedůvodnou zamítl, a vzdal se práva na náhradu nákladů řízení.

IV.

Replika žalobců

10. Žalobci v replice ze dne 30. 1. 2020 setrvali na žalobě a uvedli, že žalobci nemohli prokazovat soulad s územním plánem, když tento byl v relevantní části nezákonný, přičemž napadená rozhodnutí byla založena právě na nezákonné části územního plánu. Žalobci poukázali na to, že územní plán byl zdejší soudem zrušen k datu 8. 3. 2016, tudíž při posuzování napadených rozhodnutí je nutné vycházet z toho, že napadená část územního plánu nebyla vůbec vydána. Dodali, že výzva správních orgánů na žalobce ohledně doložení možnosti stavbu dodatečně povolit byla zcela neurčitá a neobsahovala žádné konkrétní požadavky. Žalobci dále poukázali na to, že předmět řízení o odstranění nepovolené stavby bylo zahájeno stavebním úřadem z moci úřední, tudíž předmět řízení nebyl vymezen žádostí žalobců. Závěrem žalobci doplnili, že je zjevně nerozumné trvat na odstranění stavby v době, kdy její umístění územní plán umožňuje.

V.

Posouzení věci soudem

11. Vzhledem k tomu, že žalobci i žalovaný vyjádřili výslovný souhlas s tímto postupem, rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. o věci samé bez jednání.

VI.

Rozhodnutí soudu

12. Žaloba je důvodná.
13. Rozhodnutím žalovaného ze dne 1. 2. 2019, čj. PK-RR/26/19 (dále jen „*první napadené rozhodnutí*“), bylo potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Přeštice, odboru výstavby a územního plánování, čj. PR-OVÚP-MUM/17617/2018, ze dne 10. 7. 2018, a odvolání žalobců proti němu bylo zamítnuto. Rozhodnutím žalovaného ze dne 13. 3. 2019, čj. PK-RR/335/19 (dále jen „*druhé napadené rozhodnutí*“), bylo potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Přeštice, odboru výstavby a územního plánování, čj. PR-OVÚP-MUM/31528/2018, ze dne 4. 12. 2018, a odvolání žalobců proti němu bylo zamítnuto.
14. V prvním okruhu žalobních bodů žalobci především namítli, že jediným důvodem napadených rozhodnutí byl tvrzený rozpor s regulativem obsaženým v územním plánu x, který však byl v relevantní části zpětně ke dni 8. 3. 2016 zrušen rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 28. 2. 2019, čj. 59 A 14/2018-142.
15. První napadené rozhodnutí bylo ve vztahu k žalobním námitkám prvního okruhu odůvodněno následovně: Žalovaný na str. 8 až 12 prvního napadeného rozhodnutí aproboval posouzení prvostupňovým orgánem s odůvodněním, že žalobci neprokázali dodržení § 129 odst. 3 písm. a) a c) stavebního zákona, když v bodě A3e) doplněné průvodní zprávy chybí údaje o tom, v jaké ploše dle platného územního plánu má být stavba umístěna a zda splňuje regulativy územního plánu pro tuto plochu, a v bodě A3f) doplněné průvodní zprávy nejsou doloženy údaje o dodržení obecných požadavků na využití území. Umístění části stavby – vrat není v souladu s územním plánem x účinným od 8. 3. 2016, kdy stavba je umístěna v ploše DS – plochy/koridory dopravní infrastruktury – silnice a komunikace, kde je hlavní a přípustné využití ploch stanoveno tak, že umístění předmětné stavby není v těchto plochách možné, když stavba není dopravní stavbou nebo zařízením, ani stavbou související s těmito stavbami. Oplocení je stavbou související s bydlením a omezuje případné provedení stavby dopravní infrastruktury v souladu s územním plánem. Žalovaný doplnil, že namítané chybné zařazení pozemků v územním plánu lze řešit pouze postupem podle § 55 a násl. stavebního

zákona, tj. změnou územního plánu.

16. V prvostupňovém rozhodnutí (na str. 3), které bylo předmětem prvního napadeného rozhodnutí, bylo jako důvod nepovolení stavby uvedeno, že „*I po doplnění žádosti ze dne 29. 1. 2018 v bodě A3e) doplněné části dokumentace není dostatečně prokázán soulad s územně plánovací dokumentací, s cíli a úkoly územního plánování*“ a že „*Dále v bodě A3f) doplněné části dokumentace nejsou doloženy údaje o dodržení obecných požadavků na využití území. Je zde uvedeno, že oplocením soukromých pozemků se využití území nemění. Stavebníkem tedy nebylo v souladu s ustanovením § 129 odst. 3 písm. c) stavebního zákona dostatečně prokázáno, že stavba není v rozporu s obecnými požadavky na výstavbu.*“ a že „*Přestože stavebník v řízení o dodatečném povolení pro výše uvedenou část stavby neprokázal, že ji lze dodatečně povolit, stavební úřad (...) posoudil soulad nepovolené stavby s vydanou územně plánovací dokumentací dle § 90 stavebního zákona. Při posuzování žádosti stavební úřad dospěl k závěru, že umístění stavby – vrat není v souladu se schválenou územně plánovací dokumentací, územním plánem x, který nabyl účinnosti dne 8. 3. 2016. Stavba je umístěna v ploše DS – plochy/koridory dopravní infrastruktury – silnice a komunikace (...). Navržené oplocení (...) je stavbou doplňkovou k rodinnému domu a je v rozporu s využitím plochy určeným platným územním plánem.*“
17. Pro posouzení věci byla rozhodná následující právní úprava.
18. Podle § 129 odst. 3 stavebního zákona lze dodatečně povolit stavbu provedenou bez rozhodnutí nebo opatření nebo jiného úkonu vyžadovaného stavebním zákonem anebo v rozporu s ním, pokud stavebník nebo její vlastník prokáže, že není umístěna v rozporu s cíli a úkoly územního plánování, politikou územního rozvoje, s územně plánovací dokumentací a s územním opatřením o stavební uzávěře nebo s územním opatřením o asanaci území nebo s předchozími rozhodnutími o území (písm. a), není prováděna či provedena na pozemku, kde to zvláštní právní předpis zakazuje nebo omezuje (písm. b) a není v rozporu s obecnými požadavky na výstavbu nebo s veřejným zájmem chráněným zvláštním právním předpisem (písm. c).
19. Podle ust. § 90 odst. 1 písm. a) stavebního zákona posuzuje v územním řízení stavební úřad, zda je záměr žadatele v souladu s vydanou územně plánovací dokumentací. Podle ust. § 2 odst. 1 písm. n) bod 2 stavebního zákona se územně plánovací dokumentací rozumí územní plán.
20. Pravomocným rozsudkem zdejšího soudu č. j. 59 A 14/2018 – 142, ze dne 28. února 2019, byla k návrhu žalobců dnem 8. 3. 2016 zrušena část opatření obecné povahy – Územní plán x vydaného Zastupitelstvem města x a účinného ode dne 8. 3. 2016, vymezující plochy DS – koridory dopravní infrastruktury – silnice a komunikace – na pozemcích parc. č. x a x v katastrálním území x (v tomto rozsudku jen „*dotčená část územního plánu*“). V bodech 61 a 62 odůvodnění popsaného rozsudku zdejší soud uvedl, že ve zrušené části bylo opatření obecné povahy v rozporu se zákonem od samého počátku, a proto byla zrušena tato část opatření obecné povahy již dnem 8. 3. 2016.
21. Vzhledem k žalobní námitce žalobců soud posuzoval účinky zrušení části územního plánu x rozsudkem zdejšího soudu popsaným v předchozím odstavci na práva a povinnosti z právních vztahů vzniklých před jeho zrušením. Podle § 75 odst. 1 s. ř. s. platí, že soud vychází při přezkoumání rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Podle § 101d odst. 4 s. ř. s. platí, že práva a povinnosti z právních vztahů vzniklých před zrušením opatření obecné povahy nebo jeho části zůstávají

nedotčena.

22. Soud vyšel z následující judikatury správních soudů.
23. V usnesení čj. 5 As 194/2014 - 38 ze dne 13. září 2016 rozšířený senát Nejvyššího správního soudu uvedl, že „Soudní řád správní rozlišuje dva typy návrhu na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části. Prvním typem návrhu je návrh na soudní přezkum opatření obecné povahy, který může podat každý, kdo tvrdí, že byl na svých právech opatřením obecné povahy zkrácen, a to ve lhůtě stanovené v § 101b odst. 1 s. ř. s. Druhým typem je návrh na incidenční přezkum opatření obecné povahy dle § 101a odst. 1 věty druhé s. ř. s., který je oprávněn podat jen ten, kdo je současně oprávněn podat ve správním soudnictví žalobu nebo jiný návrh ve věci, ve které bylo opatření obecné povahy užito; tento návrh je třeba podat společně se žalobou proti rozhodnutí, nečinnosti nebo zásahu, tj. ve lhůtě pro společně podávanou žalobu, a to bez ohledu na lhůtu uvedenou v § 101b odst. 1 s. ř. s.“
24. V rozsudku čj. 3 As 157/2016 - 65, ze dne 21. června 2017, publ. pod č. 3610/2017 Sb. NSS, Nejvyšší správní soud uvedl k posouzení otázky účinků zrušení části územního plánu na práva a povinnosti z právních vztahů vzniklých před jeho zrušením následující: „Vzhledem k těmto závěrům lze městskému soudu částečně přisvědčit potud, že podání žaloby proti územnímu rozhodnutí, které se opírá o v době jeho vydání platný územní plán, by v případě nemožnosti přihlídnutí ke zrušení tohoto územního plánu v rámci „incidenčního“ soudního přezkumu opatření obecné povahy postrádalo smysl. Bylo proto zcela namístě „prolomit“ pravidlo, dle něhož soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Navzdory shora uvedenému však nutno současně zdůraznit, že v projednávané věci městský soud opomenul skutečnost, že jeho předcházejícím rozsudkem ze dne 13. 1. 2014, č. j. 11 A 137/2013 – 52, byl předmětný územní plán zrušen dnem právní moci rozsudku, tj. dnem 13. 1. 2014 (viz <http://infosoud.justice.cz>). Je tudíž zřejmé, že účinky zrušení územního plánu se mohou projevit toliko v budoucnu a nikoliv zpětně ke dni vydání přezkoumávaného rozhodnutí. Přestože tedy městský soud postupoval správně, přihlédl-li v předmětném řízení k výsledku řízení o zrušení územního plánu, nutno mu současně vytknout, že účinkům zrušujícího rozsudku ze dne 13. 1. 2014 přisoudil nesprávný význam, neboť v důsledku toho, že zmíněným rozsudkem došlo ke zrušení územního plánu ex nunc, se na právním stavu v době vydání přezkoumávaného rozhodnutí žalovaného nic nezměnilo. (...) Dle názoru Nejvyššího správního soudu představuje toto ustanovení naopak dostatečnou záruku pro to, aby i v případě „zpětného“ zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části zůstala zachována práva a povinnosti vzniklé na základě tohoto opatření předtím, než došlo k jeho zrušení soudem. Jinými slovy řečeno, dojde-li ke zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části k určitému datu, jež předchází právní moci zrušujícího rozsudku, neznamená to, že by všechna individuální správní rozhodnutí vydaná na základě zrušeného opatření po tomto datu automaticky pozbyla platnosti. V praxi by to v podstatě znamenalo, že ke „zpětnému“ zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části by bylo přihlídnuto toliko v navazujícím řízení o žalobě proti rozhodnutí (resp. nečinnosti či zásahu) v případě účastníka, jehož návrhem byl zahájen předcházející „incidenční“ přezkum, popřípadě v rámci soudního přezkumu těch individuálních rozhodnutí, která byla v příslušných lhůtách napadena žalobou u soudu (což by vzhledem ke striktnímu vymezení lhůt pro zahájení řízení ve správním soudnictví bylo značně omezené množství – srov. zejména § 72 odst. 1, § 80 a § 84 odst. 1 s. ř. s.).“
25. Nejvyšší správní soud v rozsudku čj. 10 As 253/2016 - 81 ze dne 30. listopadu 2017 vyslovil závěr, že správní soud musí vždy přihlídnout k výsledku řízení o zrušení územního plánu,

avšak pro posouzení účinků zrušení územního plánu na zákonnost žalobou napadeného správního rozhodnutí je klíčová otázka, zda byl územní plán zrušen s účinností ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí. Jinak řečeno, rozhodující je, zda došlo ke zrušení územního plánu ex nunc (na právním stavu v době vydání napadeného rozhodnutí se tedy nic nezměnilo) nebo ex tunc (k okamžiku vydání napadeného rozhodnutí byl územní plán zrušen).

26. V rozsudku čj. 6 As 135/2017 - 22 ze dne 1. listopadu 2017 Nejvyšší správní soud výslovně uvedl, že „K dopadu následného zrušení opatření obecné povahy (územní plán) správním soudem na účinky předtím vydaného správního rozhodnutí (územní rozhodnutí), které toto opatření obecné povahy aplikovalo, Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 21. 6. 2017, č. j. 3 As 157/2016 – 63, vyložil, že je vždy nutné zkoumat, k jakému okamžiku (tj. s jakými účinky) bylo přezkoumávané opatření obecné povahy zrušeno. Pokud by bylo opatření obecné povahy zrušeno zpětně k datu návazného rozhodování správního orgánu ve správním řízení, potom by nutně muselo následovat i zrušení předmětného správního rozhodnutí. Pokud by však ke zrušení opatření obecné povahy nedošlo zpětně k datu rozhodování správního orgánu ve správním řízení, zpětně zrušit předmětné správní rozhodnutí z důvodu zrušení aplikovaného opatření obecné povahy by možné nebylo.“
27. Soud považuje za nutné shrnout, že první napadené rozhodnutí i prvostupňové rozhodnutí, které mu předcházelo, za důvod zamítnutí žádosti žalobců označilo to, že stavba je v rozporu s dotčenou částí územního plánu. Soud nepřehlédl, že se v obou popsanych rozhodnutích odkazuje na body A3e) a A3f) průvodní zprávy podané prvostupňovému orgánu dne 29. 1. 2018, nicméně z těchto odkazů je zřejmé, že žalobcům je vytýkáno a za důvod nevyhovění jejich žádosti je identifikováno obsahově výlučně to, že stavba nesplňuje regulativ dotčené části územního plánu, konkrétně že stavba není umístěna v souladu s dotčenou částí územního plánu, protože jednak není dopravní stavbou ani zařízením, ani stavbou související s těmito stavbami, a jednak svých charakterem (oplocení související s rodinným domem) není v souladu s využitím území určeným dotčenou částí územního plánu, tj. dopravní stavbou. Námitku žalovaného ve vyjádření k podané žalobě, že nesoulad s dotčenou částí územního plánu nebyl jediným ani hlavním důvodem napadených rozhodnutí, má proto soud za lichou.
28. Závěr správních orgánů, že stavbu žalobců nelze dodatečně povolit, mohl vzhledem k odůvodnění prvního napadeného rozhodnutí a jemu předcházejícího prvostupňového rozhodnutí tudíž u soudního přezkumu obstát jen tehdy, byla-li by sporná stavba umístěna v rozporu s územním plánem.
29. Popsaná právní úprava a judikatura správních soudů ve vztahu k posouzení důvodnosti žalobních námitek prvního okruhu vzhledem k popsávanému skutkovému a právnímu stavu vede soud k závěru, že žalobní námitky žalobců prvního okruhu jsou důvodné: Pravomocným rozsudkem zdejšího soudu č. j. 59 A 14/2018 – 142, ze dne 28. února 2019, byla dotčená část územního plánu zrušena ex tunc ke dni 8. 3. 2016. První napadené rozhodnutí bylo přitom s odkazem na zrušenou dotčenou část územního plánu vydáno dne 1. 2. 2019 (prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno dne 10. 7. 2018). Z toho vyplývá, že citovaným rozsudkem zdejšího soudu o zrušení dotčené části územního plánu zanikl i podklad pro vydání rozhodnutí o zamítnutí žádosti žalobce prvostupňovým správním orgánem i pro vydání prvního napadeného rozhodnutí žalovaného, přičemž obě dvě tato správní rozhodnutí zamítla žádost žalobců právě s odkazem na nesoulad předmětné stavby se soudem zrušenou dotčenou částí územního plánu. Jelikož slovy odůvodnění výše

citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu čj. 6 As 135/2017 - 23, ze dne 1. listopadu 2017, „[...] bylo opatření obecné povahy zrušeno zpětně k datu návazného rozhodování správního orgánu ve správním řízení,“ pak zdejší soud nemohl dospět k jinému závěru než, že první napadené rozhodnutí musí být pro nezákonnost zrušeno.

30. K argumentaci žalovaného v jeho vyjádření k žalobě soud dodává, že není pochyb o tom, že v době vydání prvostupňového ani prvního napadeného rozhodnutí nebyl rozsudek zdejšího soudu o zrušení dotčené části územního plánu pravomocný a nemohl tedy správní orgány zavazovat, nicméně to nic nemění na závěru vyplývajícím z výše popsané judikatury správních soudů, že zdejší soud musí k tomuto popsanému pravomocnému rozsudku při svém přezkumu prvního napadeného rozhodnutí přihlížet a prolomit tak pravidlo, dle něhož soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (viz § 75 odst. 1 s. ř. s.).
31. Vzhledem k tomu, že žaloba byla důvodná, soud výrokem I rozsudku první napadené rozhodnutí zrušil pro nezákonnost (§ 78 odst. 1 s. ř. s.). Jelikož vadami, které soud shledal ve vztahu k napadenému rozhodnutí, je, jak je výše uvedeno, zatíženo i prvoinstanční rozhodnutí, které bylo předmětem odvolacího přezkumu prvním napadeným rozhodnutím, soud přistoupil výrokem II tohoto rozsudku rovněž k jeho zrušení. S ohledem na zrušení napadeného rozhodnutí, soud současně vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.).
32. Pro úplnost soud níže vypořádává i ostatní žalobní námitky (viz předposlední odstavce odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu čj. 9 As 119/2011 - 8, ze dne 23. srpna 2012).
33. První napadené rozhodnutí nevykazuje žalobci vytknutou nezákonnost v prvním okruhu žalobních námitek (oplocení neslouží k ohrazení rodinného domu žalobců, ale k ohrazení neveřejné účelové komunikace), protože jednak z vlastních tvrzení žalobců vyplývalo, že účelem oplocení je zajištění soukromí žalobců na zahradě s rodinným domem (viz body A5 a B2.1a) průvodní zprávy dodané stavebnímu úřadu dne 29. 1. 2018) a dále žalobci nikdy ve správním řízení včetně řízení odvolacího jiný účel oplocení netvrdili. Správní orgány proto nemohly pochybit, pokud se nově v žalobě tvrzeným účelem oplocení nezabývaly. V bodě B4a) průvodní zprávy žalobci ostatně sami tvrdili, že jde o *veřejně přístupnou* účelovou komunikaci, nikoli o komunikaci neveřejnou.
34. Pokud žalobci v druhém okruhu žalobních námitek namítli, že druhý sloupek je na parc. č. x v k. ú. x a nikoli na pozemcích parc. č. x a x, pak toto uvedli ve svém odvolání i v průvodní zprávě dodané stavebnímu úřadu dne 29. 1. 2018 (body A1.1.b), A3j), A4h) ve spojení s výkresem C.2 Situace podrobná). Z uvedeného výkresu vyplývá, že severovýchodní sloupek vrat má být umístěn na pozemku parc. č. x. Žalovaný na str. 13 prvního napadeného rozhodnutí uvedl výslovně, že současné oplocení pozemků navazující na stávající bránu je „provedeno právě takovým způsobem, jak je zakresleno v předložené dokumentaci – výkresu C. 2 Situace podrobná“, avšak (na str. 14) že z popsaného výkresu není zřejmé, zda se sloupek nachází na pozemku parc. č. x. Závěr žalovaného, že z popsaného výkresu není zřejmé, zda se sloupek nachází na pozemku parc. č. x, není správný, protože výkres obsahuje takové zakreslení sloupku, podle něhož sloupek jednoznačně na pozemku parc. č. x umístěn je. Pokud žalovaný v prvním napadeném rozhodnutí (str. 14) odkázal na náčrty PČR ze dne 15. 1. 2017 a na protokol ze dne 24. 2. 2017, pak soud k tomu uvádí, že tyto listiny skutečné umístění sloupku vzhledem

k absenci geodetického zaměření neprokazují. Soud shrnuje, že závěr žalovaného o tom, že druhý sloupek se nachází na pozemku č. x (a nikoli na pozemku parc. č. x, jak tvrdí žalobci), není opřen o žádný podklad obsažený ve spisu. Námitka žalobců, že severovýchodní sloupek není umístěn na pozemku parc. č. x, když právě takto byl sloupek v prvoinstančním rozhodnutí, o kterém rozhodl žalovaný prvním napadeným rozhodnutím, popsán (viz popis stavby na str. 1 prvoinstančního rozhodnutí), nebyla žalovaným řádně vypořádána a na jisto nepostavená skutečnost, na kterém pozemku je sloupek umístěn, je pro rozhodnutí klíčová, proto i tato vada vede k závěru o nezákonnosti prvního napadeného rozhodnutí.

35. Třetí okruh žalobních námitek není důvodný, protože v řízení nebylo žalobci tvrzeno ani prokázáno, že by sporné sloupky s bránou tvořící oplocení byly předmětem výluky stanovené v § 79 odst. 2 písm. f) stavebního zákona účinného od 1. 1. 2018, když podle správního spisu (převodní zpráva projektové dokumentace bod B4a) oplocení hraničí s veřejně přístupnou pozemní komunikací na pozemku parc. č. x (opak ostatně ani nevyplývá z žalobci předložené informace Městského úřadu Přeštice ze dne 3. 10. 2016).
36. Stejně tak nedůvodný je i čtvrtý okruh žalobních námitek, protože vedené soudní řízení správní o návrhu na zrušení dotčené části územního plánu nepochybně není obligatorním důvodem pro přerušení řízení podle § 64 správního řádu. Odkazovali-li žalobci na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 12. 2015, čj. 3 As 35/2015-32, pak z tohoto rozsudku nevyplývá žádný závěr podporující žalobní argumentaci žalobců (ve věci žalobců neprobíhal proces pořizování nové územně plánovací dokumentace).
37. Pokud jde o druhé napadené rozhodnutí, bylo jeho podkladem první napadené rozhodnutí. Druhé napadené rozhodnutí je odůvodněno s odkazem na § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona tím (str. 10 dole), že sporná stavba pilířů byla provedena bez stavebního povolení, aniž byla stavba dodatečně povolena. Jak již soud uvedl výše, v posuzovaném případě bylo soudem posouzeno jako nezákonné první napadené rozhodnutí týkající se dodatečného nepovolení stavby, tudíž citovaná podmínka § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona pro nařízení odstranění stavby spočívající na dodatečném nepovolení stavby nebyla splněna. Soud odkazuje na § 129 odst. 2 ve spojení s § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, podle něhož nelze nařídit odstranění stavby v průběhu řízení o dodatečném povolení stavby.
38. Jelikož tedy soud pro nezákonnost zrušil první napadené rozhodnutí, musel přistoupit i ke zrušení druhého napadeného rozhodnutí, které bylo odůvodněno nezákonným prvním napadeným rozhodnutím. Soud tedy výrokem III rozsudku druhé napadené rozhodnutí zrušil pro nezákonnost (§ 78 odst. 1 s. ř. s.). Jelikož vadami, které soud shledal ve vztahu k napadenému rozhodnutí, je, jak je výše uvedeno, zatíženo i prvoinstanční rozhodnutí, které bylo předmětem odvolacího přezkumu druhým napadeným rozhodnutím, soud přistoupil výrokem IV tohoto rozsudku rovněž k jeho zrušení. S ohledem na zrušení napadeného rozhodnutí, soud současně vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.).
39. Správní orgán je v dalším řízení vázán právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
40. Soud neprovedl žalobcem navržené důkazy v žalobě, protože z části byly součástí předložených správních spisů (výpis z katastru nemovitostí, projektová dokumentace) a ve zbytku nebylo jejich provedení nezbytné k posouzení důvodnosti žaloby (návrh na zrušení

dotčené části územního plánu, sdělení ze dne 3. 10. 2016).

VII.

Náklady řízení

41. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. mají právo na náhradu nákladů řízení žalobci, kteří měli ve věci plný úspěch.
42. Zástupce žalobců učinil v řízení za každého z žalobců celkem tři úkony právní služby, jimiž se rozumí převzetí a příprava zastoupení, seps žaloby a repliky, přičemž odměna za tyto úkony činí v souladu s ustanovením § 11 odst. 1 písm. a), d) ve spojení s § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) a § 12 odst. 4 advokátního tarifu celkem 14 880 Kč (2 x 3 x 2 480 Kč). Náhrada nákladů řízení se zvyšuje o 900 Kč (3 x 300 Kč) paušální náhrady hotových výdajů dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Odměna advokáta 15 780 Kč se zvyšuje o 21% DPH, tj. částku 3 314 Kč. Součástí nákladů řízení žalobců jsou i žalobci uhrazené soudní poplatky za podanou žalobu ve výši 12 000 Kč (2 x 6 000 Kč) a soudní poplatky za návrh na přiznání odkladného účinku žaloby ve výši 2 000 Kč (2 x 1 000 Kč). Celkem náklady řízení žalobců činí tedy 33 094 Kč. O náhradě těchto nákladů řízení mezi žalobci a žalovaným rozhodl soud výrokem V tohoto rozsudku, přičemž žalovanému byla ke splnění této povinnosti stanovena lhůta, kterou soud považuje s ohledem a možností žalovaného platbu realizovat za přiměřenou.
43. Soud pro úplnost dodává, že daň z přidané hodnoty je součástí nákladů řízení podle § 57 odst. 2 in fine s. ř. s. ve spojení s § 15 odst. 1 zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, přičemž zástupce žalobce je společníkem právnické osoby zřízené podle zvláštních právních předpisů upravujících výkon advokacie (Frank Bold Advokáti, s.r.o.), jež je plátcem daně.
44. O náhradě nákladů řízení všech třech osob zúčastněných na řízení bylo rozhodnuto výrokem VI tohoto rozsudku dle § 60 odst. 5 s. ř. s., kdy osoby zúčastněné na řízení nemají na náhradu nákladů řízení právo, protože jim soud neuložil žádnou povinnost a zároveň neshledal důvody zvláštního zřetele hodné, které by přiznání náhrady nákladů řízení odůvodňovaly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 20. února 2020

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu

